

Ergens Anders

deel een

Ergens Anders

deel een

Mehrnaz Salehi

Aan hen die ergens anders zijn.

Schrijver: Mehrnaz Salehi

Schilderij op cover: Mehrnaz Salehi

Vertaling: Mehrnaz Salehi en Nico Arkesteijn

ISBN: 9789402162219

© Mehrnaz Salehi

Van achter haar dichte oogleden voelde ze een vreemd, blauw licht. Verfrommeld als ze waren, wilden ze maar half open. Ze staaarde naar het plafond. Haar geest werkte niet goed. Ze was tot niets in staat en besloot haar ogen weer te sluiten. Met haar ogen dicht hoorde ze stemmen, een beetje vaag, alsof ze van een grote afstand naar haar toekwamen. Nooit eerder in haar leven had ze zo'n vreemde echo gehoord. Talloze malen had ze in allerlei kerken de weerkaatsing van haar eigen stem gehoord, maar deze echo klonk heel eigenaardig. Haar ogen moesten nog op gang komen. Het lukte haar niet om zich te concentreren. Haar gedachten buitelden over elkaar. En waar was haar lichaam?

*

De zangeres had deze avond de sterren van de hemel gezongen. De zaal van de stadsschouwburg zinderde van de bravo's en het gejuich van de toehoorders. Het publiek was zo enthousiast dat de orkestleden meerdere keren moesten opstaan om te buigen en de zangeres moest maar liefst drie keer naar het podium terugkomen – hierbij blies zij heel charmant kusjes naar haar aanbidders. De toehoorders hoopten dat er nog een toegift zou komen en bleven klappen om hun waardering te tonen. De theaterdirecteur stond in de coulissen. Hij wilde ook een toegift en dolgelukkig fluisterde hij in het oor van de toneelmeester die net kwam aanlopen dat het mooi zou zijn als het laatste lied nog een keer gezongen werd en het gretige en enthousiaste publiek weer rustig ging zitten. Hij vroeg hem om tegen de zangeres te gaan zeggen dat ze nog een keer verwacht werd op het podium. De orkestleden zaten nog op hun plaats en glimlachend keken ze naar het publiek en het enthousiasme.

De toneelmeester haastte zich naar de kleedkamer van de zangeres en klopte een paar maal op de deur. Hij hoorde geen stem die hem naar binnen uitnodigde. Hij klopte wat harder en riep haar naam maar toen hij nog steeds niets hoorde, deed hij de

deur een stukje open en stak zijn hoofd naar binnen. De zangeres was niet in haar kamer. De toneelmeester waagde het erop en ging naar binnen. De jurk die de zangeres tijdens het concert had gedragen, lag op een stoel en haar schoenen stonden eronder. 'Ach, zij is al weg. Hoe kan dat nou? En zonder iets te zeggen.' Hij liep naar het artiestentoilet. De deur stond half open, maar er was niemand. 'Wat is ze snel naar huis gegaan.'

Gauw ging hij terug naar de zaal waar de theaterdirecteur hem met een verwachtingsvolle blik stond op te wachten en fluisterde hem in zijn oor dat de zangeres al naar huis was. Intussen was het enthousiasme van het publiek al flink bekoeld. Sommigen zaten nog, maar anderen waren aan het opstaan en enkelen liepen al richting uitgang. En ze waren allemaal ontevreden. De theaterdirecteur die bang was dat er bij de volgende concerten ook geen toegift zou komen, sprong met grote behendigheid op het podium en kondigde met zijn hese stem door de microfoon aan dat de zangeres helaas het theater voor iets belangrijks had moeten verlaten en met een gebaar verzocht hij de orkestleden om weer te gaan spelen. De mensen die eerst weg wilden, begonnen te klappen en de theaterdirecteur keerde terug naar zijn kantoor, uitermate tevreden over zijn ingrijpen.

De professor die aan deze universiteit virologie doceerde, was voor zijn studenten als een god, ze hielden veel van hem en waren altijd in zijn buurt. Bij zijn colleges waren ze een en al oor en aan het einde bestookten ze hem altijd met vragen. Hij gaf met liefde les en besteedde zijn tijd met plezier aan zijn studenten. Soms liepen ze na afloop van een college met hem mee naar zijn kleine kamer annex kantoor in het universiteitsgebouw en onderweg stelden ze dan nog meer vragen en luisterden ze naar zijn antwoorden. Niet iedereen paste in zijn kamer maar ook degenen die op de gang moesten staan, genoten van zijn gezelschap. De professor was onlangs aan een onderzoek begonnen naar een virus dat een nieuwe, dodelijke ziekte veroorzaakte. Hij was geen

moment niet aan het werk maar voor zijn studenten stond hij altijd klaar en hij had er nog nooit een weggestuurd met het argument dat hij het te druk had.

Op die dag, toen de laatste student zijn kamer had verlaten, besloot hij om naar het laboratorium te gaan en aan zijn onderzoek verder te werken. Voordat hij wegging, belde hij zijn collega en beste vriend om een dinerafspraak te maken in het restaurant waar zij vaker kwamen.

Het wachten duurde lang. De professor was altijd te vroeg, wat was er gebeurd dat hij er nu niet was? Hij was bezorgd maar wist zich toch nog een uur lang met twee glazen wijn te vermaken. Nu wist hij het zeker: er moest iets gebeurd zijn met zijn vriend. Hij stond op en met de telefoon van het restaurant belde hij naar het huis van de professor en ook naar de receptie van de universiteit. De secretaresse vertelde dat de professor al uren geleden was vertrokken en in zijn huis werd niet opgenomen.

Hij was ongerust, betaalde de rekening en besloot om naar de universiteit te gaan. 'Misschien is hij bezig met zijn onderzoek en heeft hij de tijd uit het oog verloren.' De secretaresse was vast al vertrokken dus ging hij direct naar de bibliotheek en vroeg een paar studenten naar de professor. Een van hen zei dat deze een paar uur geleden naar het laboratorium was gegaan om aan zijn nieuwe onderzoek te werken. Maar toen ze er aankwamen, was het laboratorium helemaal donker en leeg, er was niemand te zien.

Het leek hem een goed idee om een bezoekje aan zijn kamer in het oude gedeelte van de universiteit te brengen. Maar toen hij erheen ging, bleek het hele gebouw uitgestorven te zijn en de kamer donker. Op de rugleuning van de gerieflijke bureaustoel van de professor hingen zijn jas en broek en laboratoriumjas over elkaar en eronder stonden zijn schoenen.

*

Hij werd wakker doordat hij zichzelf hoorde snurken. Het ontwaken was echter anders dan anders, hij bleek geen enkele kracht in zijn lichaam te hebben. Hij lag vastgespijkerd in een bed! De geuren die hij opsnoof kende hij niet! Was hij in het laboratorium in slaap gevallen? Zijn hoofd deed pijn en hij voelde een zware druk op zijn hersenen. 'Ik moet nadenken. Waarom kan ik mijn ogen niet openen?' Van achter zijn gesloten oogleden voelde hij een blauw licht, geen gewoon blauw, nee, het was een heel speciaal blauw dat hij voelde. Hij probeerde zijn handen en voeten te bewegen maar dat lukte niet. Hem restte niets anders dan zich te schikken in zijn lot.

*

De directeur van het theater liet zich vermoeid op de stoel in zijn werkkamer vallen en wreef zijn ogen uit. Altijd als hij boos was, voelde hij zijn ogen branden. Nu was hij verontwaardigd over het gedrag van de zangeres. 'Zij mag dan een belangrijke en bijzondere zangeres zijn, maar zij moet wel weten dat haar gedrag bepaald onprettig is.' De komst van de toneelmeester maakte een einde aan zijn gedachten. Zij keken elkaar vragend aan.

- 'Dit is niks voor haar, ongelooflijk, zullen we even bij haar thuis langsgaan?'

De theaterdirecteur wreef nog een keer in zijn ogen en met zijn hoofd naar beneden mompelde hij tegen zijn vriend en collega dat ze beter naar haar huis konden bellen. Maar er werd niet opgenomen.

- 'Waar kan zij naartoe zijn? Nou ja, ze zal straks wel weer contact opnemen.'

- 'Zullen we iets gaan eten?'

Zorgvuldig controleerden ze alles nog eens. Nadat ze de schoonmaakster instructies hadden gegeven, gingen ze naar het café-restaurant waar ze elke avond aten.

Het was druk in het café. Bij hun binnenkomst draaiden veel hoofden zich naar hen toe vanaf de diverse tafeltjes. Het waren de collega's die zich daar iedere avond verzamelden voor het diner en een drankje. De theaterdirecteur en zijn vriend kozen een tafel uit en gingen zitten. Ze bestelden wijn en eten en terwijl ze op het eten wachtten, groetten ze iedereen met hun hoofd en ogen en handen en wenkbrauwen.

Met een glas wijn in de hand zaten ze elkaar moe en bezorgd aan te kijken toen de dirigent van het orkest naar hun tafel kwam en vroeg of hij er even bij mocht komen zitten.

- 'Is er nog nieuws?'

Verrast door deze vraag keken de twee mannen elkaar aan en de theaterdirecteur zei:

- 'Hoezo? Waarover?'

- 'Hebben jullie haar nog gevonden? Of is er iets met haar gebeurd?'

De twee mannen wisselden nog een keer een blik uit en nu was het de toneelmeester die met gefronste wenkbrauwen antwoord gaf:

- 'Gebeurd? Wat zou er gebeurd zijn dan?'

- 'Nee, nee, dat vraag ik aan jullie.'

- 'We weten nergens van.'

Het eten arriveerde mooi op tijd en de dirigent ging terug naar zijn eigen tafel. De stem van de toneelmeester trilde toen hij zei:

- 'Nu gaat iedereen het aan ons vragen. Na het eten gaan we even langs haar huis. Als zij niet er is, weet haar bediende misschien waar zij is. Maar nu is het belangrijker om onze honger te stillen.'

Met smaak viel hij op het eten aan.

Na het eten en het dessert en met de hoofden warm van de wijn en met genoeg energie door het voedzame maal, namen zij haastig afscheid van de collega's en gingen zij naar de garage waar de theaterdirecteur altijd zijn auto parkeerde. De vrij lange weg naar het huis van de zangeres toe dachten hun hersenen duizenden gedachten. Maar ze zwegen allebei en deelden hun gedachten niet met elkaar.

Het huis van de zangeres was een appartement in een heel mooi gebouw. Ze was vrijgezel en een oude bediende deed haar huishouding. De zangeres had natuurlijk ook een villa in een kustplaats niet ver van de stad en vaak ging ze daar naartoe en soms nodigde ze daar dan vrienden en collega's uit.

Niemand deed open! Ze was er niet. Haar bediende ook niet. Ze liepen terug naar de auto en gingen daarin zitten wachten met hun ogen op het gebouw gericht.

-‘Hoe is mogelijk dat haar bediende er niet is? Hij is er bijna altijd. Misschien heeft ze hem meegenomen, misschien is ze naar haar villa of naar iets anders. Zo plotseling! Hoe kon ze dat doen zonder iets te zeggen en zo totaal onverwacht?’

-‘In ieder geval kunnen we hier niet tot de ochtend blijven wachten. We kunnen beter de nacht thuis doorbrengen en morgen nog een keer onze best doen om een antwoord op onze vragen te vinden.’

-‘Akkoord.’

*

De schaduw die op haar viel maakte haar wakker. Zij probeerde haar ogen te openen. Dat was niet makkelijk, want het leek wel of haar oogleden aan elkaar gelijmd waren. Door een kiertje tussen haar plakkerige oogleden zag ze een zwart ding dat zich over haar boog. Ze kon het niet duidelijk zien maar wat ze zag was genoeg om haar angst aan te jagen. Ze wilde gillen maar ze kreeg haar lippen niet van elkaar, net als haar ogen. Ze dacht: waar ben ik?

Het blauwe licht kon ze van achter haar half geopende ogen voelen en er waren geuren. Geuren die haar aan een ziekenhuis of iets anders medisch deden denken. Haar oren deden het ook niet. Wat was er met haar aan de hand?

De schaduw bewoog omhoog en omlaag en naar links en rechts. De bewegingen waren niet te voelen. Ze kon niet zien wat het zwarte ding deed maar de bewegingen heen en weer gingen maar door. Ze bedacht dat zij moest proberen om het te onthouden maar haar gedachten reikten niet zo ver en bleven gewoon stil staan op dit punt. De zwarte schaduw kwam verder, tot vlak bij haar gezicht en door wat zij zag, zakte ze nog een keer weg uit het bewustzijn.

*

De rector-magnificus van de universiteit was een beetje in de war. De verdwijning van de professor virologie zou ernstige gevolgen kunnen hebben.

-‘Misschien is hij ontvoerd. Ik had hem niet alleen moeten laten, ik had hem moeten laten bewaken.’

Hij legde zijn handen op zijn hoofd en duwde stevig op zijn hersenpan. Hij had nergens zin in en zijn besluitvaardigheid was ver te zoeken. Door een klop op de deur was hij in een keer terug in de realiteit. Onverschillig keek hij de secretaresse aan die met kokette pasjes naar binnen kwam. Maar toen hij achter haar de hoofddocent, een goede vriend van de verdwenen professor zag, kwam hij overeind en begon zijn hart sneller te kloppen.

-‘Ach, komt u maar, wat goed, komt u toch binnen.’

De secretaresse ging weg en de docent kwam naast zijn tafel staan.

-‘Ik ben erg bezorgd. Hebben jullie al aanknopingspunten gevonden? Is er iemand die iets weet?’

De docent liet zijn hoofd zakken, hij zag er verdrietig uit. Zijn gezicht was rood en zijn ogen waren vochtig. De rector schudde zijn hoofd en antwoordde met schorre stem:

-‘Nee, denkt u dat we iets officieels moeten doen? Ik ben bang dat de professor gewoon ergens naartoe gegaan is en ik denk niet dat hij blij zal zijn als we met een hoop tamtam bekendheid aan zijn verdwijning geven.’

-‘Waar kan hij zijn? Zelfs zijn kleding lag op zijn plaats en ...’

-‘Bent u naar zijn huis gegaan?’

-‘Ja, natuurlijk, hij heeft mij een keer een extra sleutel gegeven voor als het nodig was dat ik er langsging. Maar ik heb niets gezien dat erop wees dat hij op reis is gegaan.’

-‘En de bedienden?’

-‘Een vrouw maakt zijn huis schoon in de weekeinden en het is nog lang geen...’

Bezorgd staaarde hij in het niets.

De rector kwam achter zijn bureau vandaan en pakte de hand van de docent:

-‘Ik begrijp wat u voelt. Geloof u mij dat ik net als u bezorgd ben. Maar ik denk dat het beter is dat wij nog twee dagen wachten. Trouwens, over het project, kunt u ervoor zorgen dat zijn onderzoek niet zomaar door iemand wordt ingepikt? Denkt u dat u het project zelf kunt voortzetten?’

De docent wreef vermoeid langs zijn wenkbrauw en antwoordde met een beverige stem:

-‘Ik heb er nog geen tijd voor gehad, om te kijken hoe ver hij is en waar hij zijn aantekeningen bewaart. Weet u, hij was niet zo open tegen mij over het nieuwe onderzoek.’

-‘Dus u weet niets over dat nieuwe virus?’

-‘Nee, niet op zo’n manier dat ik het onderzoek zou kunnen voortzetten. Ik weet heel weinig over het project.’

Berouwvol en handenwringend schudde hij zijn hoofd.

-‘We moeten de moed niet verliezen. Is er niet iemand waar hij naartoe gegaan kan zijn, naar familieleden, kennissen, vrienden?’

-‘Voor zover ik weet kent hij bijna niemand en ben ik de enige die de eer heeft om met hem te mogen omgaan.’

-‘Heel raar, ik vind het heel vreemd dat hij ook met u niet over zijn vertrek gesproken heeft!’

-‘Ja, en daarom moeten wij ons zorgen maken, nietwaar? Ik geloof niet dat hij ergens naartoe gegaan is.’

Hij zag de bezorgde blik van de theaterdirecteur.

-‘U denkt dat hij ontvoerd is?’

-‘Dat is het enige wat ik kan bedenken.’

De twee mannen bleven een poosje stil. Ze hadden het hoofd gebogen en doorploegden naarstig hun gedachten om een oplossing te vinden.

-‘Wat moeten we doen?’

-‘We wachten, nog één, twee dagen ...’

De theaterdirecteur bracht zijn collega naar huis en voelde zich geestelijk uitgeput toen hij in zijn eigen huis arriveerde. Het was net alsof er in zijn hart een groot gat was ontstaan waar de inhoud zo uit zou kunnen stromen. Hij voelde zich vreemd. ‘Ik moet slapen, ik moet slapen.’ Nadat hij gedoucht had en een slaappil genomen, ging hij naar bed. Door de slaappil kon hij nog minder ordelijk denken en sliep hij een andere slaap dan hij gewend was, met nachtmerries die verdacht veel leken op wat hij werkelijk had meegemaakt.

Met een vieze smaak in zijn mond en hevig zwetend schrok hij wakker. Hij ging rechtop zitten. Het was nog heel erg vroeg. Beseffend dat hij zo wel erg weinig slaap had gekregen, begon hij tegen zichzelf en tegen wat hij zich herinnerde te foeteren.

Tot hij aan het begin van de middag naar het theater ging en daar zijn collega trof die met rode ogen van het slechte slapen op hem zat te wachten, deed hij niks.

-‘Jouw nacht was waarschijnlijk niet anders dan de mijne, ik zie het aan je rode ogen.’

De theaterdirecteur knikte en vroeg om koffie aan de secretaresse die op instructies stond te wachten. De twee mannen waren niet voor niks zo bezorgd om de zangeres, want ze hadden beiden hun hart aan haar verloren. Zij beantwoordde hun attenties wel maar zorgde ervoor dat ze aan allebei evenveel aandacht besteedde en per stuk niet te veel. De mannen wisten dat ze elkaars concurrenten waren maar ook dat hun liefde niet beantwoord zou worden.

-‘Zullen we de volgende stap zetten? Zullen we nog een keer naar haar huis gaan? Misschien is de bediende nu wel thuis.’

-‘Natuurlijk, natuurlijk, na de koffie gaan we.’

Haastig dronken ze hun koffie half op en gingen op pad. Na een kwartiertje stonden ze ongeduldig van de ene voet op de andere te wippen terwijl ze wachtten totdat er opengedaan werd. De bejaarde bediende had geen haast om de deur open te maken en liet dat duidelijk merken. Bij het zien van de twee mannen keek hij ze kil aan en kneep zijn ogen bijna dicht in afwachting van een vraag. Wat moeten jullie, zag je hem denken.

-‘Wat goed dat u thuis bent.’

-‘Ik ben altijd thuis.’

-‘Maar gisteren was u er niet.’

-‘Gisteren?’

-‘Nee, ik bedoel gisteravond, ghe ghe.’

De theaterdirecteur keek vol schaamte naar zijn collega. Zijn blik had iets hulpeloos. De bediende keek ze nog een keer verbaasd aan en zei:

-‘Mijn mevrouw is niet thuis en ik weet niet wanneer zij terugkomt.’

-‘Heeft zij u niet verteld waar zij naartoe ging?’

-‘Nee, meneer, deze keer heeft zij mij niets verteld.’

-‘Dus dit is de eerste keer dat zij zonder iets te zeggen weggegaan is en u maakt zich geen zorgen?’

De bediende liet zijn hoofd vermoeid tegen de deurpost leunen. Zijn dikke witte snor begon te trillen.

-‘Natuurlijk ben ik bezorgd,’ zei hij met een glimlach die in een spottend lachje overging, ‘zelfs meer dan jullie.’

De twee mannen raakten geïrriteerd omdat ze niet tegen hem opgewassen waren. Hoe moesten ze hun volgende vraag formuleren?

-‘Kijk, beste man, vanavond heeft zij een optreden bij ons in het theater maar wij hebben niets van haar gehoord.’

-‘Als dat zo is, zal zij zeker komen.’

Hij ging wat achteruit, een stukje het huis in, om te laten zien dat hij niet langer gestoord wilde worden.

Het rare gedrag van de bediende maakte hen nog bezorgder. De theaterdirecteur was bang dat de deur dicht zou gaan, ging iets naar voren en leunde met zijn schouder tegen de deur.

-‘Denkt u dat zij misschien even naar haar villa is gegaan?’

-‘Ik heb al gezegd dat ik het niet weet.’

De man keek vanuit zijn ooghoeken naar de schouder die verhinderde dat de deur gesloten kon worden. De theaterdirecteur trok zijn schouder terug en zei teleurgesteld:

-‘We moeten naar die villa, het is de enige plek waar zij zou kunnen zijn.’

De bediende deed net alsof hij het niet hoorde en ging naar binnen. Zijn vreemde manier van doen veroorzaakte nieuwe spanningen in de harten en zielen van de twee mannen. Bij het openen van het autoportier vroeg de theaterdirecteur aan zijn collega:

-‘Wat vind je van die bediende?’

-‘Hij was anders dan eerst, het leek wel of hij ons niet eens herkende.’

Hij wurmde zich in zijn stoel.

-‘Misschien is hij erg geschrokken, heel raar. Het was net of hij zich geen zorgen maakte en of hij ons helemaal niet wilde helpen!’

De twee mannen zwegen en keken naar de weg waar ze een heleboel keren over hadden gereden. Herinneringen aan de goede jaren met haar in de villa doken op en vulden hun hoofd.

*

Voor de professor waren de geur en het blauwe licht om hem heen aangenaam. Hij had geen behoefte om zijn ogen te sluiten maar de keren dat hij zijn hoofd naar links of rechts wilde draaien, lukte dit niet. 'Misschien heb ik een ongeluk had en zit mijn hele lichaam in het gips.' Verbaasd vroeg hij zich af waarom er geen arts of verpleegkundige in de buurt was. Hij probeerde zich te herinneren hoe hij verongelukt was en waar, maar zijn hersenen lieten hem in de steek. 'Hoe laat is het eigenlijk? Is het ochtend of avond? Waarom ben ik in deze toestand? Misschien ben ik dood!' Het enige wat hij zich kon herinneren was dat hij in het laboratorium was, dat was alles. In zijn nieuwe omgeving kwam er blauw licht uit het plafond dat alles om hem heen verlichtte. Meer zag hij niet. 'Wat een rare lamp is dat, het is net alsof het licht gespreid wordt, zoals het water uit de douche in de badkamer. Ik heb nooit eerder gezien dat licht op deze manier gespoten wordt.' Zijn ogen brandden. Hij deed ze een poosje dicht. Toen hij ze weer opende, zag hij een zwarte schaduw die zich over hem heen boog en verloor hij het bewustzijn.

*

De villa was leeg en rondom was er geen mens te bekennen. De twee mannen bestudeerden de villa goed en liepen er een paar keer omheen zoals de hadji's dat rond de Kaäba in Mekka doen. Jammer. Geen eigenaresse die hen op charmante wijze naar binnen uitnodigde. Teleurgesteld stapten ze in de auto, gefrustreerd en ontdaan en ... De theaterdirecteur keek zijn collega verdrietig aan en vroeg: -'Misschien moeten we de politie op de hoogte brengen, wat denk jij? Of vind je dat we moeten wachten tot vanavond, tot ze vanavond niet voor haar optreden komt opdagen, en dan pas?' Zijn rode ogen keken zijn collega vragend aan.

‘Maar als we het niet van te voren bekendmaken, wat moeten we dan tegen de mensen zeggen als ze voor de deur staan?’

-‘Je hebt gelijk, wat zullen we doen?’

De twee mannen voelden zich machteloos. Op de terugweg zeiden ze niets tegen elkaar, ze gingen rechtstreeks naar het theater en trokken zich terug in hun kantoor. Nadat ze een tijdje nagedacht hadden, besloten ze om ervanuit te gaan dat de zangeres op tijd terug kwam. Maar voor de zekerheid zouden ze ook een andere zangeres regelen die in haar plaats zou kunnen optreden.

-‘Als ze op tijd terug is, is er geen vuiltje aan de lucht.’

Stiekem hoopten ze dat ze goed gokten.

*

Njxfanjnjuvijnfvj? De zangeres spitste haar oren. Ze voelde dat ze kon horen. ‘Ah, ik leef.’ Het geluid klonk als een korte snurk en daar doorheen hoorde ze een fluitachtige stem. Zij probeerde of ze misschien haar ogen open kon doen. Van achter haar oogleden zag ze nog steeds het blauwe licht maar nu ook schaduwen. ‘Kon ik maar vragen waar ik ben en wat er met me is gebeurd.’ Haar zintuigen begonnen langzamerhand te werken, maar haar lippen weigerden om haar vraag te stellen en bleven gesloten. Nu bevestigde een onbekende stem, duidelijk maar hortend en stotend, dat ze nog leefde:

-‘N i e t ... p r o b e r e n ... t e ... p r a t e n .’

Daarna weerklonk een fluitgeluid en rash rash en snurk snurk ...

‘Dus ik ben echt nog in leven... en die stem lijkt op de stem van die robot in die film! Hoe heette die film ook al weer?’ Zij wist het niet meer, haar hoofd voelde zwaar en haar gedachten konden hun vleugels niet uitslaan.

*

De theatermedewerkers beloofden dat ze binnen twee uur posters van de vervangende zangeres op konden hangen, boven de entree van het theater en in alle vitrines van het gebouw. Maar ze mochten met niemand over de afwezigheid van de zangeres praten. De theaterdirecteur benadrukte dat de kwestie voorlopig geheim moest blijven. Want het bleef mogelijk dat de zangeres elk moment weer verscheen.

Het college stond op het punt van beginnen maar er was geen nieuws van de professor. De studenten bij de deur van de grote zaal waar vandaag het college zou worden gegeven, waren verbaasd. Altijd zat hun professor al uren voor het begin van het college achter zijn tafel in de zaal te wachten op zijn studenten maar vandaag was hij er niet. De rector wilde de kwestie nog niet openbaar maken.

-‘Wat moeten we doen? Als hij vandaag niet voor zijn college verschijnt, is het zeker dat er iets met hem gebeurd is.’

De docent aan wie deze woorden waren gericht, fronste zijn wenkbrauwen en zei:

-‘We moeten de hoop niet opgeven, de dag is net begonnen.’

*

Tot nu toe had zij nooit zo’n gevoel ervaren, zonder verdriet, zonder gedachten, zo licht alsof zij aan het vliegen was, en die absolute blijheid! Zelfs de pijn van het knobbeltje aan haar voet waar zij altijd last van had, voelde zij niet meer! Zou ze dood zijn en in de hemel logeren?

‘En dat blauwe licht ... Maar die geluiden ... Nee, daar komt het niet door. Ik moet iemand roepen.’

Ze dacht: ik moet me een naam herinneren. Maar haar hersenen werkten niet mee.

‘Was er maar iemand die mij riep. Is er wel iemand?’

-‘P r o b e r e n ... k a l m ... b l i j v e n.’

Ach, die stem. Zij wilde vragen: waar ben ik? Maar haar mond bleef dicht. De stem herhaalde:

-‘K a l m ... b l i j v e n.’

En toen hoorde ze haar eigen mooie gezang dat perfect paste bij de plek waar zij nu was. ‘Dat is mijn stem! Waar komt hij vandaan? Het klinkt heel anders dan anders!’ Het was net alsof de stem over haar hele lichaam gespreid werd, alsof hij overal binnendrong, ze voelde het in alle cellen van haar lichaam. Tot nu toe had zij nog nooit haar eigen stem of stemmen van anderen op deze manier gehoord. Ze wilde dat ze kon vragen hoe dit kon. Hoe was het mogelijk om muziek op deze manier op te nemen? Ze zette druk op haar lippen om ze te openen maar het lukte niet, daarna heersten zwartheid en niets.

*

Het is middag en de collegezaal van de universiteit is drukker dan normaal. Er is zelfs geen stoel in deze grote zaal onbezet.

-‘Wat moeten we doen? Ze zijn hier allemaal bijeengekomen voor de professor. We moeten het vertellen. Vindt u niet?’

-‘Ja, ja, u heeft gelijk, we moeten vertellen dat zij niet op hem hoeven te wachten.’

De rector van de universiteit moest na deze woorden kuchen van de spanning. Zij stonden in een hoek van de zaal en keken elkaar in de ogen terwijl ze fluisterden. De rector draaide een paar keer zijn hoofd naar links en rechts, alsof hij probeerde zijn gedachten van de ene plek naar de andere te laten gaan.

-‘We kunnen de studenten vertellen dat de professor voor korte tijd op reis is maar ik denk dat het ook tijd is om de politie te informeren.’